

การเข้าถึงสิทธิตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการ พ.ศ.
2550 ของคนพิการในเขตเทศบาลเมืองควนลัง อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

**Access Rights under Promotion and Development of Quality of Life for
Disabled Persons Act, B.E.2550 of Disabled Persons within
Kuanlung Municipality, Hatyai District, Songkhla Province Porvince**

ศาสตราจารย์ ดร. นักรับบัพิตย์^{1*} ศุภวัฒน์กร วงศ์ชนวสุ²

Sakhorn Nakarabundit¹ Suppawatanakorn Wongtanawasu²

¹นักศึกษารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต วิทยาลัยการปกครองท้องถิ่น มหาวิทยาลัยขอนแก่น
สำนักงานเทศบาลเมืองควนลัง อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา 90110 โทรศัพท์ 084-0676040

e-mail: mcnine11@hotmail.co.th

²รองศาสตราจารย์ วิทยาลัยการปกครองท้องถิ่น มหาวิทยาลัยขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น

โทรศัพท์ 04-3203-875 e-mail : supawata@kku.ac.th

Abstract

This research aimed to study the rights of disabled persons including problems and obstacles of access rights under Promotion and Development of Quality of Life for Disabled Persons Act, B.E.2550 of Disabled Persons within Kuanlung Municipality, Hatyai District, Songkhla Province Province by discussion with disabled persons and caretakers along with observation. As above-mentioned, this was the instruments to collect data from disabled persons of 6 groups or 315 persons. Results of access rights were on each aspect such as: 1). Right of medical treatment that disabled persons could access to medical services from treatment of public hospitals of 315 persons or 100% without service fees, 2). Right of education that both of disabled access could access to compulsory education or informal education of 186 persons or 59% and no education of 129 persons or 40.9% because of disability, 3). Right of occupational promotion that disabled persons were got suitable training of 9 persons or 2.9% could lead to make a living of 5 persons or 55.6%. Most of disabled persons, 266 persons, could not make a living and existing occupation of 40 persons, 4).Right of acceptance and social participation that the 315 disabled persons all agreed society did not accept persons with disability but they were considered to be a part of society by participating in the elections of 93 persons. Most of disabled persons or 175 persons did not participate in any social activities because of disability, 5). Right of legal assistance that 6 of disabled person were under prosecution without attorney's aid to represent in court and unknown methods to ask for assistance also. Moreover, 6). Right of information that disabled persons were aware about their rights by the municipal officers who provided such documents to 315 persons. Previously, 275 or 87.3% of disabled persons did not know information in connection with their rights, 7). Right of disabled persons could take aid devices on hand in

different places which they were not aware of this right, 8). Right of interpreting services that meaningful and hearing-impaired disabled persons were 54 persons did not use service for sign language interpreter because of needless, 9). Right of subsistence allowance for disabled persons that all the disabled persons were informed about the right to get subsistence allowance by every month from Kuanlang Municipality, Finally, 10). Right of facilities and utilities for disabled persons that all the disabled persons were not aware that the government agencies must have facilities and utilities for disabled persons to be flexible about their activities. For recommendations, this should arrange activities to invite to disabled person's world in community so that disabled persons have knowledge sharing stage to learn from each other. There were activities for disabled persons to support for them to live happily in the future.

Keywords : Access Rights, Promotion and Development of Quality of life, Disabled Persons, Problem of Access Rights.

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสิทธิของคนพิการ ปัญหาอุปสรรคในการเข้าถึงสิทธิของคนพิการ ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในเขตเทศบาลเมืองควนลัง อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา โดยใช้การสนทนากับคนพิการและผู้ดูแลคนพิการ พร้อมการสังเกต เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากคนพิการ 6 กลุ่ม จำนวน 315 คน ผลการศึกษา การเข้าถึงสิทธิแต่ละด้าน มีดังนี้ 1) สิทธิด้านการรักษาพยาบาล ผู้พิการสามารถเข้ารับบริการทางการแพทย์ในการรักษาพยาบาลจากโรงพยาบาลของรัฐ จำนวน 315 คน คิดเป็นร้อยละ 100 โดยไม่ต้องจ่ายค่าบริการ 2) สิทธิทางการศึกษา ผู้พิการสามารถเข้าถึงสิทธิการศึกษาภาคบังคับหรือการศึกษาตามอัธยาศัย จำนวน 186 คน คิดเป็นร้อยละ 59 ไม่เคยเข้ารับการศึกษา 129 คน คิดเป็นร้อยละ 40.9 เนื่องจากเหตุจากความพิการ 3) สิทธิด้านการส่งเสริมอาชีพ ผู้พิการได้รับการฝึกอาชีพที่เหมาะสม 9 คน คิดเป็นร้อยละ 2.9 สามารถนำไปประกอบอาชีพได้ 5 คน คิดเป็นร้อยละ 55.6 ของผู้ที่ได้ฝึกอาชีพ ส่วนใหญ่ผู้พิการ 266 คน ไม่สามารถประกอบอาชีพได้ และมีอาชีพอยู่แล้ว 40 ราย 4) สิทธิด้านการยอมรับและการมีส่วนร่วมทางสังคม ผู้พิการทั้งหมด 315 คน เห็นว่าสังคมไม่ยอมรับคนพิการ เพียงแต่ให้เข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งของสังคมในการใช้สิทธิเลือกตั้ง 93 คน ส่วนใหญ่ไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรมใดในสังคม 175 คน เนื่องจากสภาพความพิการ 5) สิทธิด้านการช่วยเหลือทางกฎหมาย ผู้พิการมีคดี 6 คน ไม่เคยได้รับความช่วยเหลือจากทนายความว่าต่างแก้คดีให้ และไม่ทราบจะไปขอความช่วยเหลือจากใคร 6) สิทธิด้านข้อมูลข่าวสาร ผู้พิการทราบถึงสิทธิของตนเองจากเจ้าหน้าที่ของเทศบาลที่นำเอกสารต่างๆมาให้ 315 ราย โดยก่อนหน้าผู้พิการ 275 คน คิดเป็นร้อยละ 87.3 ไม่ทราบถึงข้อมูลข่าวสารของตน 7) สิทธิด้านการที่จะนำสิ่งที่ช่วยเหลือคนพิการติดตัวไปในที่ต่างๆได้ โดยผู้พิการทั้งหมดไม่ทราบถึงสิทธินี้ 8) สิทธิด้านบริการล่ามภาษามือ คนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย 54 ราย ไม่เคยใช้บริการล่ามภาษามือ เนื่องจากไม่มีความจำเป็น 9) สิทธิด้านเบี้ยยังชีพคนพิการ โดยผู้พิการทั้งหมด 315 คนทราบถึงสิทธิการได้รับเบี้ยยังชีพ โดยได้รับเบี้ยยังชีพคนพิการทุกเดือนจากเทศบาลเมืองควนลัง 10) สิทธิด้านการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกแก่ผู้พิการ โดยผู้พิการทั้งหมด 315 คนไม่ทราบว่าหน่วยงานของรัฐต้องมีสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆไว้ให้ผู้พิการ เพื่อให้คนพิการได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมของคนพิการ สำหรับข้อเสนอแนะ ควรมีการจัดกิจกรรมเปิดโลกคนพิการในชุมชน เพื่อให้คนพิการได้มีเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้ข้อมูลข่าวสารซึ่งกันและกัน มีกิจกรรมคนพิการ เพื่อเป็นส่วนสนับสนุนให้คนพิการดำรงชีวิตอย่างมีความสุขมากขึ้นในอนาคต

คำสำคัญ : การเข้าถึงสิทธิ, การส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิต, คนพิการ

บทนำ

คนพิการถือเป็นทรัพยากรของประเทศที่มีความสามารถในการพัฒนาประเทศให้มีความเจริญก้าวหน้าได้ เช่นเดียวกับบุคคลทั่วไป แต่คนพิการมักถูกมองว่าไร้ความสามารถและเป็นภาระของผู้อื่น เนื่องจากข้อจำกัดทางด้านร่างกาย ที่ทำให้ความสามารถของบุคคลลดลง สภาพของความพิการเป็นอุปสรรคในการดำรงชีวิต การประกอบอาชีพ และการมีส่วนร่วมในกิจกรรมสังคม การได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพ ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการอย่างถูกต้องเหมาะสม เพื่อให้คนพิการได้มีโอกาสในด้านการศึกษา การแพทย์ การศึกษา การประกอบอาชีพและมีส่วนร่วมในกิจกรรมของสังคมเท่าเทียมกับคนปกติทั่วไปจำเป็นต้องส่งเสริมจากหน่วยงานท้องถิ่นอย่างเป็นรูปธรรม

ปัจจุบันจำนวนประชากรเพิ่มขึ้นสภาพสังคมและเศรษฐกิจของประเทศเปลี่ยนแปลงไป แนวโน้มที่จะทำให้นักคนพิการมีมากขึ้น เนื่องจากอุบัติเหตุ และสาเหตุอื่นๆ รวมทั้งการด้อยพัฒนาในเรื่องการรักษา สุขอนามัยของประชาชน จากการสำรวจข้อมูลของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ในปี พ.ศ. 2550 พบว่ามีคนพิการจำนวนประมาณ 1,871,860 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 2.9 ของประชากรทั้งหมด จำนวน 65,566,359 คน โดยมีเพศหญิงมีสัดส่วนที่สูงกว่าเพศชายเล็กน้อยคือ ร้อยละ 3.0 และร้อยละ 2.7 ตามลำดับ ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มอายุ 70 ปีขึ้นไป (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2550) จากสภาพคนพิการโดยส่วนใหญ่พบว่ายังมีปัญหาที่ไม่สามารถเข้าถึงบริการของรัฐอย่างแท้จริงทั้งในด้านสาธารณสุข การศึกษา ที่อยู่อาศัย และการประกอบอาชีพ แม้ว่าจะมีหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนที่เร่งระดมทรัพยากรเข้าช่วยเหลือแต่ก็ยังไม่เพียงพอกับจำนวนคนพิการที่เพิ่มขึ้น ซึ่งหน่วยงานภาครัฐและเอกชน มีข้อจำกัด มีระเบียบ ขั้นตอนการให้บริการที่ยุ่ยากยิ่งทำให้คนพิการขาดโอกาสในการเข้าถึงบริการใน อันที่จะส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการเพื่อให้คนพิการได้เข้าถึงบริการของรัฐและเอกชนได้สะดวก และมีคุณภาพ จึงได้มีการปรับปรุงพระราชบัญญัติการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ. 2534 ซึ่งใช้มาเป็นเวลานานและสาระสำคัญรายละเอียดเกี่ยวกับการสงเคราะห์และฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการไม่เหมาะสมกับสภาพปัจจุบันจึงได้มีการปรับปรุงวิธีการในการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ ให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น และกำหนด บทบัญญัติเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์และความคุ้มครองคนพิการ เพื่อไม่ให้เลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม เพราะเหตุแห่งสภาพทางกายหรือสุขภาพ รวมทั้งให้คนพิการมีสิทธิได้รับความสะดวกอันเป็นสาธารณะและความช่วยเหลือ อื่นจากรัฐ ตลอดจนให้รัฐต้องสงเคราะห์คนพิการให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีและพึ่งตนเองได้ จึงได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 โดยมีบทบัญญัติที่เกี่ยวกับการเข้าถึงสิทธิของ คนพิการ ได้แก่ มาตรา 20 ได้บัญญัติให้คนพิการมีสิทธิเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้จากสิ่งอำนวยความสะดวกอัน เป็นสาธารณะตลอดจนสวัสดิการและความช่วยเหลืออื่นจากรัฐมาตรา 22 บัญญัติให้หน่วยงานของรัฐที่ปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวข้อง โดยตรงกับเรื่องใดมีหน้าที่ให้การส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการตามอำนาจหน้าที่ ด้วย เหตุดังกล่าว ผู้วิจัยในฐานะผู้รับผิดชอบงานสวัสดิการสังคม มีความสนใจที่จะศึกษาเรื่องการเข้าถึงสิทธิตาม พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตของ คนพิการ พ.ศ. 2550 ของคนพิการในเขตเทศบาลเมืองควนลัง ว่ามีปัญหา อุปสรรค หรือเหตุอื่นใดที่ทำให้ไม่สามารถเข้าถึงสิทธิของคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและ พัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 เพื่อนำผลการศึกษาวิจัยไปพิจารณาปรับปรุงรวมทั้งเป็นแนวทางแก้ไข ปัญหาการเข้าไม่ถึงสิทธิของคนพิการให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาสิทธิของคนพิการ ปัญหาอุปสรรคในการเข้าถึงสิทธิของคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในเขตเทศบาลเมืองควนลัง อ.หาดใหญ่ จ. สงขลา
2. เพื่อหาแนวทางแก้ไขการเข้าไม่ถึงสิทธิของคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ในเขตเทศบาลเมืองควนลัง อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

วิธีการวิจัย

ใช้การเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับผู้พิการในเขตเทศบาลเมืองควนลัง และการสนทนากับคนพิการและผู้ดูแลคนพิการ พร้อมการสังเกต จากคนพิการ 6 กลุ่ม ประกอบด้วย 1)คนพิการทางการมองเห็น 20 คน 2)คนพิการทางการได้ยิน 54 คน 3)คนพิการทางการเคลื่อนไหว 153 คน 4)คนพิการทางจิตใจหรือพฤติกรรมหรือออทิสติก 28 คน 5) พิการทางสติปัญญา 54 คน และ 6)คนพิการทางการเรียนรู้ 6 คน รวมจำนวนทั้งสิ้น 315 คน โดยแนวคำถามในการสนทนา ประกอบด้วย ส่วนที่ 1 เป็นแบบสนทนาเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป ส่วนที่ 2 เป็นแบบสนทนาเกี่ยวกับการเข้าถึงสิทธิของคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 มาตรา 20 ส่วนที่ 3 เป็นข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเข้าถึงสิทธิของคนพิการ เมื่อได้ข้อมูลทั้งหมดก็นำข้อมูลมาจัดหมวดหมู่ในแต่ละประเด็น และวิเคราะห์ในภาพรวมทั้งหมด โดยมีกราฟวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณเพื่อสนับสนุนข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยการพรรณนาความ

ผลการวิจัยและอภิปรายผล

ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ได้กำหนดสิทธิให้กับผู้พิการในการพัฒนาคุณภาพชีวิต เนื่องจากบุคคลดังกล่าวมีความบกพร่องทางการเห็น การได้ยิน การเคลื่อนไหว การสื่อสาร จิตใจ อารมณ์ พฤติกรรม สติปัญญา การเรียนรู้ หรือความบกพร่องอื่นใด จึงมีความจำเป็นพิเศษที่จะต้องได้รับความช่วยเหลือด้านหนึ่งด้านใด เพื่อให้สามารถปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันและมีส่วนร่วมทางสังคมได้อย่างบุคคลทั่วไป โดยการเข้าถึงสิทธิของผู้พิการ ประกอบด้วย การเสริมสร้างสมรรถภาพหรือความสามารถของคนพิการให้มีสภาพที่ดีขึ้น การดำรงสมรรถภาพหรือความสามารถที่มีอยู่เดิมไว้ โดยอาศัยกระบวนการทางการแพทย์ การศึกษา สังคม อาชีพ หรือกระบวนการอื่นใด เพื่อให้คนพิการได้มีโอกาสทำงานหรือดำรงชีวิตในสังคมอย่างเต็มศักยภาพ รวมทั้งการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ การจัดสวัสดิการการส่งเสริมและพิทักษ์สิทธิ การสนับสนุนให้คนพิการสามารถดำรงชีวิตอิสระ มีศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์และเสมอภาคกับบุคคลทั่วไป มีส่วนร่วมทางสังคมอย่างเต็มที่และมีประสิทธิภาพ ภายใต้สภาพแวดล้อมที่คนพิการสามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้ โดยผลการศึกษารายการเข้าถึงสิทธิของผู้พิการ ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ ประกอบไปด้วย 1) ด้านการรักษาพยาบาล 2) ด้านการศึกษา 3) ด้านการส่งเสริมอาชีพ 4) ด้านการยอมรับและการมีส่วนร่วมทางสังคม 5) ด้านการช่วยเหลือทางกฎหมาย 6) ด้านข้อมูลข่าวสาร 7) ด้านการที่จะนำสิ่งที่ช่วยเหลือคนพิการติดตัวไปในที่ต่าง ๆ 8) ด้านบริการล่ามภาษามือ 9) ด้านเบี้ยยังชีพคนพิการ และ 10) ด้านการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกแก่คนพิการ ส่วนเพศของผู้พิการ ชาย 169 คน คิดเป็น ร้อยละ 53.7 หญิง จำนวน 146 คน คิดเป็นร้อยละ 46.3 โดยมีผู้พิการมากที่สุดอยู่ในช่วงอายุ 40 - 60 ปี จำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 24.4 ส่วนสถานภาพโสดมีมากที่สุด จำนวน 183

คน คิดเป็นร้อยละ 58.1 ผู้พิการส่วนใหญ่ไม่ได้เรียนหนังสือ จำนวน 150 คน คิดเป็นร้อยละ 47.6 ผู้พิการได้รับรายได้จากเบี้ยยังชีพคนพิการทั้งหมด จำนวน 315 คน โดยผู้พิการส่วนใหญ่มีรายได้ ตั้งแต่ 500 – 2,000 บาท มากที่สุด จำนวนสูงถึง 226 ราย โดยผู้พิการทางการเคลื่อนไหวทางร่างกายมีมากที่สุด จำนวน 153 คน คิดเป็นร้อยละ 48.6 โดยสาเหตุความพิการตั้งแต่กำเนิดหรือพันธุกรรมมีมากที่สุด จำนวน 188 คน คิดเป็นร้อยละ 59.7 ซึ่งผู้พิการโดยส่วนใหญ่ไม่จำเป็นต้องใช้อุปกรณ์เครื่องช่วย จำนวน 190 คน ส่วนในเรื่องสิทธิของผู้พิการ โดยส่วนใหญ่ทราบสิทธิของผู้พิการเพียง 2 ด้าน คือด้านการรักษาพยาบาลและด้านเบี้ยยังชีพคนพิการ ส่วนสิทธิด้านอื่น ๆ ผู้พิการจะไม่ทราบ ไม่ว่าจะเป็น สิทธิด้านการศึกษา สิทธิด้านการส่งเสริมอาชีพ สิทธิด้านการช่วยเหลือทางกฎหมาย สิทธิด้านข้อมูลข่าวสารด้านบริการล่ามภาษามือ และสิทธิอื่น ๆ สำหรับการทราบสิทธิต่าง ๆ ของผู้พิการส่วนใหญ่ทั้งหมดของผู้พิการจะทราบจากเจ้าหน้าที่ของรัฐ คือหน่วยงานเทศบาลเมืองควนลัง สำหรับการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพประกอบ โดยการสนทนา สังเกต ผลการศึกษา ปรากฏผล ดังนี้

1. การเข้ารับบริการทางการแพทย์ในการรักษาพยาบาล หรือเพื่อแก้ไขความพิการ พบว่าคนพิการในเขตเทศบาลเมืองควนลัง เคยรับบริการทางการแพทย์ในการรักษาพยาบาล หรือเพื่อแก้ไขความพิการ 315 ราย โดยเข้ารับบริการทางการแพทย์ในการรักษาพยาบาล หรือเพื่อแก้ไขความพิการ ที่โรงพยาบาลของรัฐ 315 ราย โรงพยาบาลเอกชน 17 ราย โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพประจำตำบล 47 ราย และที่อื่น ๆ อีก 63 ราย โดยเมื่อเข้ารับบริการทางการแพทย์ในการรักษาพยาบาล หรือเพื่อแก้ไขความพิการ แล้วพบว่าคนพิการในเขตเทศบาลเมืองควนลัง ไม่ต้องจ่ายค่าบริการ 315 ราย ในสถานพยาบาลของรัฐ และจ่ายค่าบริการ 49 ราย ในโรงพยาบาลเอกชน, คลินิก โดยมีค่าใช้จ่ายอยู่ระหว่าง 1 – 500 บาทต่อครั้ง 33 รายและ 500 บาทขึ้นไปต่อครั้ง 16 ราย

2. การรับการช่วยเหลือเครื่องช่วยอุปกรณ์สำหรับคนพิการ พบว่าคนพิการในเขตเทศบาลเมืองควนลัง 125 ราย เคยได้รับเครื่องช่วยอุปกรณ์ ประกอบด้วย ไม้เท้าขาว 6 ราย เครื่องช่วยฟัง 41 รายและรถเข็นนั่ง/ไม้เท้า/walker 78 รายและไม่เคยการรับการช่วยเหลือเรื่องเครื่องช่วยอุปกรณ์สำหรับคนพิการ 190 ราย เนื่องจากไม่จำเป็นต้องใช้

3. การเข้ารับการศึกษาภาคบังคับหรือการศึกษาตามอัธยาศัย หรือการอบรมหลักสูตรระยะสั้นหรือการศึกษาอื่นๆ พบว่าคนพิการในเขตเทศบาลเมืองควนลัง เคยเข้ารับการศึกษาฯ 186 ราย โดยเข้ารับการศึกษาฯ ที่โรงเรียนใกล้บ้าน 105 รายศูนย์การศึกษาพิเศษ 31 รายมีเจ้าหน้าที่ของรัฐองค์กรเอกชนมาสอนที่บ้าน 8 ราย และที่อื่น ๆ 42 ราย และพบว่าคนพิการในเขตเทศบาลเมืองควนลัง ไม่เคยเข้ารับการศึกษาฯ 129 ราย เนื่องจากไม่สามารถเรียนรู้ได้เนื่องจากเหตุจากความพิการ

4. การฝึกอาชีพที่เหมาะสมสำหรับคนพิการพบว่าคนพิการในเขตเทศบาลเมืองควนลัง เคยเข้ารับการฝึกอาชีพที่เหมาะสมสำหรับคนพิการ ได้แก่ ช่างเย็บหนังรองเท้า 3 ราย และหมอนวด 6 รายซึ่งคนพิการได้นำความรู้ที่ได้ฝึกอาชีพนั้นมาประกอบอาชีพที่มีรายได้ 5 ราย โดยประกอบอาชีพมีรายได้ 8,000 บาทต่อเดือน ส่วนคนพิการที่ได้รับการฝึกอาชีพ จำนวน 4 ราย ไม่ได้ประกอบอาชีพ นอกจากนี้ที่กล่าวมาแล้วยังพบว่าคนพิการในเขตเทศบาลเมืองควนลัง ไม่เคยฝึกอาชีพที่เหมาะสมสำหรับคนพิการ 306 ราย เนื่องจากไม่สามารถประกอบอาชีพได้ 266 ราย และมีอาชีพอยู่แล้ว 40 ราย

5. การยื่นเรื่องขอกู้ยืมเงินเพื่อประกอบอาชีพจากกองทุนฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการจากสำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดพบว่าคนพิการในเขตเทศบาลเมืองควนลัง เคยได้รับอนุมัติเรื่องขอกู้ยืมเงินเพื่อประกอบอาชีพจากกองทุนฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ 10 ราย และไม่เคยยื่นเรื่องขอกู้ยืมเงินเพื่อประกอบอาชีพจากกองทุนฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ 305 ราย เนื่องจากไม่สามารถประกอบอาชีพได้ 266 รายและไม่ทราบว่ามึบริการนี้สำหรับคนพิการ 305 ราย

6. การเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมพบว่าคนพิการในเขตเทศบาลเมืองควนลัง เคยเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคม 140 ราย โดยกิจกรรมที่เข้าร่วม คือการไปใช้สิทธิเลือกตั้ง 93 ราย และเข้าร่วมกิจกรรมอื่นๆ 140 ราย ส่วนคนพิการในเขตเทศบาลเมืองควนลัง จำนวน 175 ราย ไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมเนื่องจากสภาพความพิการ

7. ปัญหาเรื่องที่อยู่อาศัยพบว่าคนพิการในเขตเทศบาลเมืองควนลัง จำนวน 6 ราย มีปัญหาเรื่องที่อยู่อาศัยเนื่องจากสภาพบ้านเก่าทรุดโทรมมากแต่คนพิการในเขตเทศบาลเมืองควนลังส่วนใหญ่ไม่มีปัญหาเรื่องที่อยู่อาศัย จำนวน 309 ราย

8. การใช้บริการล่ามภาษามือโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย (เฉพาะคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายเท่านั้น) พบว่าคนพิการในเขตเทศบาลเมืองควนลัง จำนวน 54 ราย ไม่เคยใช้บริการล่ามภาษามือเนื่องจากไม่จำเป็นต้องใช้ 54 รายและไม่ทราบว่ามึบริการนี้สำหรับคนพิการ 54 ราย

9. การมีคติความและขอความช่วยเหลือทนายความว่าต่างแก็คดี โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายพบว่าคนพิการในเขตเทศบาลเมืองควนลัง จำนวน 6 ราย เคยมีคติความแต่ไม่เคยขอความช่วยเหลือทนายความว่าต่างแก็คดีเนื่องจากไม่ทราบว่ามึบริการนี้ และพบว่าคนพิการในเขตเทศบาลเมืองควนลัง ไม่เคยมีคติความ 309 ราย

10. การได้รับเอกสารคำแนะนำเกี่ยวกับสิทธิของคนพิการหลังจากจดทะเบียนคนพิการ หลังจากจดทะเบียนคนพิการ พบว่าคนพิการในเขตเทศบาลเมืองควนลัง เคยได้รับเอกสารคำแนะนำเกี่ยวกับสิทธิของคนพิการหลังจากจดทะเบียนคนพิการหลังจากจดทะเบียนคนพิการ 1 ครั้ง จำนวน 31 ราย และ เคยได้รับเอกสารคำแนะนำเกี่ยวกับสิทธิของคนพิการหลังจากจดทะเบียนคนพิการหลังจากจดทะเบียนคนพิการ 2 ครั้งขึ้นไป จำนวน 284 ราย

สำหรับข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการส่งเสริมคุณภาพชีวิตคนพิการ เพื่อให้คนพิการมีชีวิตที่ดีขึ้นในวันข้างหน้าในการใช้ชีวิตในสังคมท้องถิ่น ควรดำเนินการ คือ 1) การเข้ารับการรักษาพยาบาลหรือการรับบริการทางการแพทย์สถานพยาบาลควรมีช่องทางพิเศษหรือทางด่วนสำหรับคนพิการ และมีการปฏิบัติอย่างจริงจังและต่อเนื่อง ส่วนอุปกรณ์หรือเครื่องช่วยความพิการควรมีอย่างเพียงพอ การติดต่อขอรับควรมีความสะดวก รวดเร็ว ไม่มีขั้นตอนที่ยุ่งยากและซับซ้อน หากชำรุดเสียหายใช้การไม่ได้ควรมีการเปลี่ยนให้ใหม่ หรือบริการซ่อมที่รวดเร็วขึ้น ควรมีนักกายภาพบำบัดสำหรับผู้พิการที่เพียงพอในการให้บริการของโรงพยาบาลแต่ละแห่ง 2) ด้านการศึกษาควรปรับปรุงและจัดการศึกษาให้กับคนพิการแต่ละรายตามประเภท มีเจ้าหน้าที่ทางการศึกษาที่มีความชำนาญเฉพาะเกี่ยวกับคนพิการ 3) ด้านการส่งเสริมอาชีพสำหรับคนพิการหรือผู้ดูแลคนพิการควรมีการฝึกอบรมอาชีพที่เหมาะสมแก่คนพิการ หากคนพิการไม่สามารถประกอบอาชีพได้ควรฝึกอาชีพให้แก่ผู้ดูแล จัดตลาด ตลาดจนการสนับสนุนทุนประกอบอาชีพ อย่างทั่วถึงและเป็นธรรม 4) ด้านบริการสังคมควรมีการจัดกิจกรรมเปิดโลกคนพิการในชุมชนเพื่อให้คนพิการได้มีเวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้ข้อมูลข่าวสารซึ่งกันและกัน มีกิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อน เพื่อนบอกต่อ 5) ด้านเบี้ยยังชีพควรมีการปรับเพิ่มขึ้นให้มากกว่า 500 บาท เนื่องจากภาวะค่าครองชีพในปัจจุบันสูงขึ้นมาก 6)

ด้านข้อมูลข่าวสารควรมีการให้ข้อมูลข่าวสารถึงมือคนพิการโดยตรง และได้รับข้อมูลข่าวสารที่รวดเร็วและทันสมัย อยู่เสมอ ดังนั้นจากผลการศึกษาที่กล่าวไปแล้วข้างต้น สะท้อนให้เห็นว่าการที่ผู้พิการรู้ถึงสิทธิของตนมากขึ้น เพียงใด จะมีผลต่อการดำเนินชีวิตของตนเองและครอบครัว จึงจำเป็นที่ทั้งตัวผู้พิการ ญาติพี่น้องผู้พิการ คนใน สังคม เจ้าหน้าที่ของรัฐของท้องถิ่น ต้องมีการประชาสัมพันธ์ให้ความรู้ถึงสิทธิของคนพิการ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งในการยกระดับพัฒนาความเป็นอยู่กับผู้พิการให้มีชีวิตที่ดีขึ้น จากการร่วมด้วยช่วยกันของทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง เพราะคนพิการถือเป็นส่วนหนึ่งของสังคมที่เราต้องช่วยกันดูแล เพื่อความอยู่ดีมีสุขร่วมกันในสังคมท้องถิ่นต่อไป

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์, สำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ.

(2554) คู่มือสิทธิของคนพิการ. กรุงเทพฯ.

กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์, สำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ.

(2550) พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. (2550) กรุงเทพฯ.

สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2550) รายงานผลการสำรวจความพิการ พ.ศ. 2550 เรื่องรายงานระเบียบวิธีสถิติประเภท

ลักษณะความบกพร่อง 31 ลักษณะ. กรุงเทพฯ.

สำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ, สำนักส่งเสริมศักยภาพและสิทธิ. (2552) การศึกษาวิจัย

การพัฒนาระบบการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ โดยชุมชนในประเทศไทย. กรุงเทพฯ.

สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์กระทรวงสาธารณสุข. (2554) บทบาทภาครัฐเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ. กรุงเทพฯ.